

Момчето и великанът Ох

Живял едно време един беден човек. Толкова беден, че не можел да си изкара хляба. Имал един син. И като отраснал синът му, решил да го даде при някой богат човек за чирак. Тръгнали двамата. Вървели, вървели и се уморили много. Седнали край един геран и от умора бащата изохкал:

– Ох, ох!

Добре, ама Ох се казвал и великанът, който живеел в герана. Великанът, като си чул името, веднага излязъл.

– Защо ме викаш? – попитал той.

– Аз не съм викал тебе! – отговорил уплашен бащата. – Аз виках само „Ох, уморих се“.

– Че от какво си се уморил толкова? Къде си тръгнал?

– Търся на това момче място чирак да стане.

– За колко пари?

– За една шепа жълтици.

Великанът му дал две шепи жълтици. Взел момчето и скочили в герана, отишли на другия свят. Там живеел великанът, в голяма къща с голям имот. Имал и една дъщеря. Като видяла тя момчето, много го харесала. И щом великанът се уморил и отишъл да си легне, дъщерята отишла при момчето и му рекла:

– Момче, какво търсиш тука? Защо дойде чирак? Баща ми ще те учи на магии, но когато те научи, ще те изяде! Затова, когато те пита „Научи ли това, което ти предадох?“, ще му отговаряш „Нищо не знам!“. Ако кажеш, че знаеш, ще те заколи!

Така заживяло момчето при великана. Всеки ден той го учел на магии и понеже то било умно – скоро научило много неща. Но помнело думите на великанската дъщеря и винаги казвало:

– Нищо не съм научил още, нищо не знам!

Минало много време. Веднъж, когато великанът спял, дошла дъщерята и рекла:

– Момче, ти нали научи всички магии? Баща ми вече не ти вярва, че нищо не знаеш и скоро ще те изяде. Затова ще ти отворя портите, а ти бягай!

Така момъкът избягал от великанската къща, върнал се на горния свят и се прибрал при баща си.

– Тате, – казал, – виждам, че си все още много беден, но ще ти помогна. Утре в Попово има пазар. Ще стана един голям коч. Ти ме